

מסכת שבת

פרק יד

א. שְׁמִנָה שָׁרָצִים הָאֲמֹרִים בַּתּוֹרָה, הַצָּדָן וְהַחוֹבֵל בָּהֶן, חֵיב. וְשָׂאָר שָׁרָצִים וְרִמָּשִׁים, הַחוֹבֵל בָּהֶן פֶּטוּר, הַצָּדָן לְצָרָה, חֵיב, שְׁלֹא לְצָרָה, פֶּטוּר. חֵיב וְעוֹף שִׁבְרָשׁוֹתָיו, הַצָּדָן פֶּטוּר, וְהַחוֹבֵל בָּהֶן חֵיב:

ב. אין עוֹשִׂין הִילְמִי בַשֶּׁבֶת, אֲבָל עוֹשֶׂה הוּא אֶת מִי הַמֵּלֵחַ וְטוֹבֵל בָּהֶן פֶּתוֹ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַתְּבַשִּׁיל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהֵלֵא הוּא הִילְמִי, בֵּין מַרְבֵּה וּבֵין מַעֵט. וְאֵלֵינוּ הֵן מִי מֵלֵחַ הַמַּתְרִין, נוֹתֵן שָׁמֶן בַּתְּחִלָּה לְתוֹךְ הַמֵּיִם אוֹ לְתוֹךְ הַמֵּלֵחַ:

ג. אין אוֹכְלִין אֶזֶב יוֹן בַּשֶּׁבֶת, לְפִי שֶׁאֵינוֹ מֵאֵכֵל בְּרִיאִים, אֲבָל אוֹכֵל הוּא אֶת יוֹעֶזֶר וְשׁוֹתֶה אֶבֶב רוּעָה. כָּל הָאֹכְלִין אוֹכֵל אָדָם לְרִפּוּאָה, וְכָל הַמְשָׁקִין שׁוֹתֶה, חוּץ מִמֵּי דָקְלִים וְכוֹס עֲקָרִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵן לְרִוּקָה. אֲבָל שׁוֹתֶה הוּא מִי דָקְלִים לְצִמָּאוֹ, וְסוֹף שָׁמֶן עֲקָרִין שְׁלֹא לְרִפּוּאָה:

ד. החושש בשניו, לא יגמע בָּהֶן אֶת החֶמֶץ, אֲבָל מְטִיבֵל הוּא
כְּדֶרֶכּוֹ, וְאִם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא. הַחֹשֶׁשׁ בְּמִתְנֵיוֹ, לֹא יִסּוּךְ יֵין וְחֶמֶץ,
אֲבָל סוּךְ הוּא אֶת הַשָּׁמֶן, וְלֹא שָׁמֶן וָרֵד. בְּנֵי מְלָכִים סָכִין שָׁמֶן וָרֵד
עַל מִכּוֹתֵיהֶן, שָׁכֵן דִּרְכָּם לִסּוּךְ בַּחֲלֵי. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, כָּל יִשְׂרָאֵל
בְּנֵי מְלָכִים הֵם: